

ΛΟΥΚΑ

Των Χριστιάννας Καραβασίλη, Αναστασίας Παγώνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- Α) ΑΦΗΓΗΤΗΣ
- Β) ΚΥΡ ΚΩΣΤΑΣ
- Γ) ΛΟΥΚΑΣ
- Δ) ΠΑΙΔΙ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:

Ο μικρός Λουκά είναι ένα εννιάχρονο αγόρι από την Νιγηρία. Ήρθε στην Ελλάδα επειδή στην χώρα του ο πόλεμος κυριαρχούσε μαζί με πολλά θύματα του. Σε αυτά συμπεριλαμβάνονται και οι γονείς του, οι οποίοι πέθαναν από μία βομβιστική επίθεση στο κέντρο της πλατείας. Ο Λουκά ήρθε στην Ελλάδα μαζί με την θεία του, την οποία έχουν συλλάβει για παράνομη μετανάστευση. Τώρα βρίσκεται στην γωνία του ανθοπωλείου του κυρ. Κώστα, στην αγκαλιά του κρύου μαζί με το βελούδινο, μικρό, βρόμικο πανάκι που του είχε δώσει η μητέρα του όταν ήταν μικρός. Εκτός από το κρύο και την πείνα που παραμόνευαν στο σώμα και την σκέψη του, τώρα πρέπει να δεχθεί και τα δεκάδες άγρια βλέμματα που έπεφταν πάνω του, όταν άνθρωποι πέρναγαν από μπροστά του.

Ο κυρ. Κώστας εμφανίζεται με τα κλειδιά και το λουκέτο της πόρτας, και βλέπει τον μικρό Λουκά μεμισόκλειστα μάτια να τρέμει μέσα στο κρύο. Ο κυρ. Κώστας είναι ένας από τους πιο καλόκαρδους άντρες της πόλης. Δεν έχει ούτε οικογένεια ούτε συγγενείς. Εδώ και μία εβδομάδα βλέπει τον Λουκά έξω από το ανθοπωλείο του και όταν του περισσεύει φαγητό από το μεσημεριανό του πάντα του το δίνει. Σήμερα όχι μόνο του έδωσε φαγητό αλλά του μίλησε.

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Γεια. Πως σε λένε; **(καμία απάντηση)**
Εμένα με λένε Κώστα πάντως...

ΛΟΥΚΑΣ:

Εμ.. Εμένα... Λου..Λουκά...

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Εντάξει Λουκά... Τι κάνεις εδώ;
...(ο Λουκά δεν απάντησε αλλά έκατσε να τον κοιτάει με μάτια βουρκωμένα έτοιμος να κλάψει.)

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Εντάξει λοιπόν... Λουκά. Τι κάνεις εδώ;

ΛΟΥΚΑΣ:

Κύριε Κ- Κω- Κώστα...

(Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρόταση του γιατί ένα άλλο παιδί περίπου της ίδιας ηλικίας με αυτόν, του πέταξε ένα παλιό τσίγκινο κουτάκι coca cola. Εκείνος τραβήχτηκε αλλά πριν προλάβει να πει κάτι ο Κυρ. Κώστας είχε γυρίσει και είχε πάει προς την μεριά του.)

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ :

Μπορώ να σε βοηθήσω μικρέ; Μήπως σου έπεσε αυτό;

Του είπε με άγρια φωνή. (το παιδί έκανε έναν μορφασμό σαν να το ενόχλησε)

ΠΑΙΔΙ:

Χα! Αν μου έπεσε; Γέρο, άνθρωποι σαν αυτόν δεν αξίζουν τον σεβασμό που νομίζεις ότι μιλάς. Σε ένα τίποτα!

ΚΥΡ.ΚΩΣΤΑΣ:

Άκου να σου πω μικρέ. Ξέρεις ποιος είναι το τίποτα; Εσύ. Και ξέρεις γιατί επειδή ταπεινώνεις ένα παιδί χωρίς να σε πειράξει. Οπότε εσύ είσαι το τίποτα.

ΠΑΙΔΙ:

Τι λες γέρο; Εγώ είμαι το παν!

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Θα ήσουν το παν εάν αυτό το παιδί το βοηθούσες. Την επόμενη φορά μπορείς να το βοηθήσεις αντί να το κοροϊδέψεις.

(Τότε το παιδί έφυγε σαν να είχε τύψεις και ο Λουκά ένιωσε μία μεγάλη ευχαρίστηση. Κάτι του έλεγε πως αυτός ο κύριος θα του άλλαζε την ζωή. Πέρασε μία εβδομάδα και ο Λουκά είχε δεθεί πολλή με τον κυρ. Κώστα του είχε πει γιατί ήρθε στην Ελλάδα και τι είχε συμβεί στη θεία του.)

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Γεια σου Λουκά. Θέλεις σήμερα να έρθεις να κοιμηθείς στο σπίτι μου; Να μην είσαι μέσα στο κρύο. Θα κάνεις μπάνιο , θα φας και θα σου βάλω ζεστές κουβέρτες. Ε τι λες;

ΛΟΥΚΑ:

Γεια σας. Εμ... Θα ήθελα αλλά δεν σας έχω γνωρίσει ακόμα καλά...Καταλαβαίνετε...

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Καταλαβαίνω. **(είπε με απογοήτευση)**

(Ο Λουκά ήθελε πολύ να πάει αλλά κάτι τον εμπόδιζε. Ήξερε ότι ο κυρ. Κώστας ήταν καλός άνθρωπος και δεν θα του έκανε κάτι. Αφού βασανίστηκε με τις σκέψεις του αποφάσισε να πάει. Μπήκε στο ανθοπωλείο και του το ανακοίνωσε.)

ΛΟΥΚΑ:

Κύριε... Τελικά μπορώ να έρθω άμα ακόμα μπορώ;

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Φυσικά! Έλα.

(Μόλις έφτασαν ο Λουκά έφαγε κάτι και πήγε και έκανε ένα ζεστό αφρόλουτρο και έπεσε για ύπνο. Είχε πολύ καιρό να κοιμηθεί σε τόσο μαλακό κρεβάτι. Το πρωί σηκώθηκε και πήρε το πρωινό του. Κατά τύχη ήταν ανοιχτή η τηλεόραση και ο Λουκά άκουσε κάτι συγκλονιστικό. Οι ειδήσεις ανακοίνωσαν πως η θεία του Λουκά πέθανε στις φυλακές! Κάποιες συγκρατούμενές της, την σκότωσαν διότι ήταν έγκλημα. Ο Λουκά χλόμιασε. Έμεινε άναυδος. Ο κυρ. Κώστας τον πήρε και τον έβαλε στον καναπέ. Προσπάθησε να τον συγκρατήσει και να τον παρηγορήσει. Ο Λουκά ξέσπασε σε κλάματα, ήταν απαρηγόρητος. Ο κυρ. Κώστας τον πήρε μία μεγάλη αγκαλιά.)

Μετά από δύο χρόνια ο κυρ. Κώστας είχε πάρει μία μεγάλη απόφαση. Ήθελε να υιοθετήσει τον Λουκά.)

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Γεια σου, παιδί μου! Ήθελα να σου κάνω μία πρόταση...

ΛΟΥΚΑ:

Γεια σας. Τι έγινε;

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Σκέφτηκα πως τόσο καιρό που σε φροντίζω, ότι θα μπορούσα...να σε υιοθετήσω. Τι λες; Θα τα βρούμε όλα αν συμφωνήσεις...

(Ο Λουκά το σκέφτηκε. Ήταν ανέκφραστος.)

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Κοίτα, ξέρω ότι σου είναι δύσκολο αυτή τη στιγμή αλλά έχεις όσο χρόνο θέλεις δεν υπάρχει πίεση...

(Ο Λουκά δεν έκασε και το σκέφτηκε πολλή ώρα. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινά και το στόμα του, κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, ζωγράφιζε ένα όλο και πιο μεγάλο χαμόγελο.)

ΛΟΥΚΑ:

Ναι! Ναι! Χίλιες φορές ΝΑΙ!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:

Ο Κυρ. Κώστας άπλωσε τα χεριά του στον Λουκά κι τον αγκάλιασέ σφικτά. Τα δάκρυα χαράς από τα μάτια του Λουκά έπεφταν το ένα μετά το άλλο. Ο Λουκά ήταν πολύ χαρούμενος που θα είχε μία καινούργια οικογένεια.

Ο κυρ. Κώστας την επόμενη ημέρα πήγε στην Αστυνομία και σε κάποιες άλλες υπηρεσίες για να μπορέσει να επισημοποιήσει την υιοθεσία.

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Λουκά, αγόρι μου σου έχω υπέροχα νέα!

ΛΟΥΚΑ:

Τι; Τι έγινε;

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Η υιοθεσία έγινε δεκτή! Τώρα έχουμε όλα τα νόμιμα χαρτιά που μου επιτρέπουν να είμαι κηδεμόνας σου!(**είπε γεμάτος χαρά και ενθουσιασμό**)

ΛΟΥΚΑ:

Τέλεια!.. Να σας ρωτήσω κάτι;...(είπε κοιτάζοντας τα δάχτυλα του που μπλέκονταν μεταξύ τους κάπως μπερδεμένος.) Μπορώ να σας φωνάξω μπαμπά;...

(**το χαμόγελο του Κυρ. Κώστα εμφανίστηκε στο πρόσωπό του μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτων.**)

ΚΥΡ. ΚΩΣΤΑΣ:

Φυσικά αγόρι μου!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:

Όλοι ήταν πολλοί χαρούμενοι. Ο Λουκά είχε βρει επιτέλους μία οικογένεια.

Και επιτέλους Σεπτέμβρης. Τα σχολεία ανοίγουν και ο Λουκά εγγράφεται στο Δημοτικό. Πρωί-πρωί ο κυρ. Κώστας ξυπνάει τον Λουκά για να πάει σχολείο. Ο Λουκά είχε τόσο ανυπομονησία που είχε ξυπνήσει δεκαπέντε λεπτά νωρίτερα. Ο κυρ. Κώστας ήταν πολύ χαρούμενος που έβλεπε τον Λουκά ευτυχισμένο.

Ήρθε η μεγάλη στιγμή! Ο Λουκά έφτασε στο σχολείο , έδωσε ένα μεγάλο φιλί στον κυρ. Κώστα και μπήκε στην τάξη του.

ΔΑΣΚΑΛΑ:

Καλημέρα παιδιά! Σήμερα έχουμε την τιμή να καλωσορίζουμε στην παρέα μας τον Λουκά. Έρχεται από μία ξεχωριστή χώρα και θα μας πει λίγα λόγια για αυτόν.

ΛΟΥΚΑ:

Γεια σας! Με λένε Λουκά και έρχομαι από την Νιγηρία. Σήμερα έρχομαι για πρώτη φορά στο σχολείο. Ελπίζω να κάνω φίλους και-

(**Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρόταση γιατί μία παρέα παιδιών άρχισε να του λέει επικριτικά σχόλια για το χρώμα δέρματος του. Ντροπιάστηκε πολύ και πήγε να κάτσει στην θέση του.**)

ΔΑΣΚΑΛΑ:

Παιδιά! Τι είναι αυτά που λέτε!; Ζητήστε συγγνώμη ΤΩΡΑ!

(τα παιδιά μόρφασαν ενοχλημένα)

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ:

Συγγνώμη. (είπε με μια ενοχλημένη φωνή).

(Οι πρώτες ώρες πέρασαν πολύ πιο γρήγορα απ' ό τι περίμενε. Στο διάλειμμα πήγε και έκατσε σε ένα χαμηλό πεζούλι μόνος του για να φάει το σάντουιτς που του είχε πακετάρει ο κυρ. Κώστας.

Το ξετύλιξε από το αλουμινόχαρτο, όταν ένα άλλο παιδί, έναν χρόνο μικρότερο του περίπου, το πλησίασε με γοργό βήμα και άπλωσε απειλητικά το χέρι του ρίχνοντας του κάτω το φαγητό.)

ΠΑΙΔΙ:

Γιατί είσαι εδώ; Οι μαύροι ζουν στην Αφρική, εκεί ανήκεις! (είπε και έφυγε ακούγοντας τις φωνές των φίλων του. Ο Λουκά χλόμιασε, ήταν έτοιμος να ξεσπάσει, αλλά συγκρατήθηκε. Έμεινε να κοιτάει το έδαφος σκεπτικός όταν ξαφνικά, το κουδούνι χτύπησε. Τις υπόλοιπες ώρες τις πέρασε χουχουλιασμένος στη γωνία ανάμεσα στο κυλικείο και στις σκάλες. Μέχρι που σχόλασε.)

Αφού έφτασε σπίτι του φαινόταν λίγο στεναχωρημένος. Ο κυρ. Κώστας τον ρώτησε εάν είχε κάτι αλλά εκείνος είπε πως όλα ήταν καλά. Οι μέρες περνούσαν και ο Λουκά δεχόταν όλο και πιο επικριτικά σχόλια για το χρώμα δέρματος του. Όμως δεν τα έλεγε στον κυρ. Κώστα για να μην τον στεναχωρήσει. Μια μέρα τα όρια ξεπεράστηκαν. Κάποια από τα παιδιά που κοροΐδευαν τον Λουκά άρχιζαν να του επιτίθενται με σωματική βία. Χέρια και πόδια απλώνονταν σε όλο του το σώμα. Φοβόταν και φώναζε για έλεος ώσπου το κουδούνι για διάλειμμά χτύπησε και τα παιδιά έτρεξαν για να μην τους πιάσουν. Φοβόταν τόσο πολύ που δεν είχε παρά μόνο να εξαφανιστεί από προσώπου γης! Από εκείνη την ημέρα δεν τον ξαναείδε κανείς. Ο κυρ. Κώστας μετά από αυτό το γεγονός αφιέρωσε την ζωή του στην ανεύρεση του παιδιού. Όλοι έλεγαν πως το παιδί αυτοκτόνησε λόγω της κοροϊδίας που δέχονταν για το δέρμα του. Όμως ποτέ δεν βρέθηκε το πτώμα του. Μετά από λίγα χρόνια ο κυρ. Κώστας πέθανε από τον καημό του να βρει τα ίχνη του παιδιού. Αλλά ποτέ δεν μάθαμε τι πραγματικά συμβαίνει....

ΤΕΛΟΣ

